

Bracher (KrF):

Jeg vil gerne takke ministeren, fordi han omgående har givet tilsagn om at fremsætte lovforslag om en arbejdsmiljøreform. Det er ganske klart, at det er meget vigtigt med et godt arbejdsmiljø ude omkring på virksomhederne, men det er da også en given ting, at der gøres meget for at få det, og jeg vil også lige pege på, at man mange, mange steder gør en frivillig indsats fra arbejdsgiveres og arbejderes side og i samarbejde for at skabe et godt arbejdsmiljø, og det ser vi som meget vigtigt, det, der opnås ad frivillighedens vej. Men det er naturligvis også vigtigt, at det følges op af lovgivningen, og vi vil være meget velvillige over for et forslag, som fremsættes af arbejdsministeren så snart som muligt.

Freddy Madsen (DKP):

Jeg må sige, at det forekommer mig lidt ejendommeligt, at ordføreren for forslagsstillerne, hr. Erling Dinesen, i denne sag kunne være tilfreds med arbejdsministerens svar. Det forekommer ærlig talt mig, at det svar, som ministeren her har givet, er efter recepten goddag, mand. Økseskaft! og ikke ret meget mere. Det er måske, som en anden taler forud for mig var inde på, den dårlige samvittighed over, at det ikke lykkedes tidligere at få et forslag frem, der gør, at hr. Erling Dinesen tager lidt blødt på ministerens svar.

Det indeholder i virkeligheden nogle efter min mening åbenbare selvmodsigelser, det, som ministeren siger. Et sted tales der om, at på grund af de alvorlige økonomiske konsekvenser, som en sådan lovgivning omfatter, er det nødvendigt at foretage grundige forberedelser, og så slutter ministeren af med i sin tale at sige noget om, at det er en udbredt misforståelse, når man tror, det vil medføre nogle forfærdelig store ændringer, der er i virkeligheden kun tale om en rammelov, som man hen ad vejen må se hvordan man får udbygget, og hermed antagelig

da også kommer til de økonomiske konsekvenser af forslaget.

Man siger, det er nødvendigt at få alle disse økonomiske konsekvenser lagt på bordet, før folketinget kan begynde at forhandle den sag. Nu plejer almindelig praksis jo at være — og jeg forstår, at lovforslag var udarbejdet allerede af den tidligere arbejdsminister — at så kan forslaget faktisk lægges frem her i folketinget, og så kan der igennem det udvalgsarbejde, der følger efter, indhentes de nødvendige udtalelser, de nødvendige beregninger, der kan vise, hvad det på hvert enkelt område vil koste. Det er klart, at det er en nødvendig forudsætning for en hurtig gang igennem tinget, at forslaget i hvert fald kommer på bordet, kan overvejes i partiernes grupper, kan overvejes i arbejdsmarkedsudvalget, og at man herigennem bliver i stand til at tage konkret stilling til sagen.

Vi synes derfor, det er for lemfældigt bare at erklære sig tilfreds med arbejdsministerens udtalelser. Det er så vigtige ting, der drejer sig, som det er sagt, om liv og velfærd, at vi ikke kan have nogen tålmodighed i den sag, men må ønske den fremmet også hurtigere end det, der her stilles i udsigt.

Så vil jeg godt lige sige et par bemærkninger til hr. Poulsgaard. Det kan jo undertiden være meget muntert at få serveret den samme tale om de små mennesker, der ikke kan forstå noget, men i virkeligheden er det en fornærmelse mod de samme små mennesker, og jeg synes, man skulle holde sig til bare at snakke om, hvad man selv kunne forstå.

For i virkeligheden er det, det her drejer sig om, en ganske alvorlig fornærmelse imod de tusindvis af sikkerhedsrepræsentanter, som arbejderne har valgt ude omkring på arbejdspladserne. De har virkelig sat sig ind i tingene, de er udmærket i stand til at forstå de regulativer og de love, som arbejderbeskyttelseslovgivningen omfatter. Når de ikke er tilfreds, er det, fordi den ikke inde-